

La felicitat del color

Una manera de veure Barcelona i el color desapareix amb la mort de Núria Llimona (Barcelona, 1917-2011). Va ser artista, independent i compromesa amb el seu temps i el seu país.

La pintora Núria Llimona, desapareguda el proppassat dia 12 de gener a Barcelona, va arribar a desenvolupar un estil propi, sincer i original. La seva obra s'ha caracteritzat per l'exuberant gamma de colors que emprava i per la passió envers la natura i el paisatge, fins i tot l'urbà. Va fer servir el color i la forma per a donar alegria. La contemplació de la seva obra, sobretot a la llum del dia, transmet sensació de felicitat, com constata el seu nebot, l'advocat Miquel Llimona.

“Té –ens diu Miquel Llimona– alguna cosa de musical i de fantasia que s'escapa d'allò que és comú. Enamorada del món i dels seus paisatges, Núria Llimona va recórrer durant molts i molts anys les terres de Catalunya, de Mallorca, de Castella, de França, de Portugal i d'Itàlia.”

Pintà, també, molts mercats de carrer, perquè hi veia una expressió esclatant de vida i perquè se sentia fascinada per la barreja de colors que les imatges li transmetien. Veïna de sempre de l'Eixample barcelonina, catalogà en una sèrie de quadres molts edificis modernistes dels quals pintà les façanes, però també la intimitat dels interiors, plena de detalls.

No oblidà la figura humana, que Núria Llimona havia simplificat a la manera del romànic, i dibuixà homes, dones, nens i éssers de fantasia mentre il·lustrava contes i històries que ella mateixa escrivia; sempre, però, amb el color viu, esclatant, rialler i portador d'alegria.

EL TEMPS

Núria Llimona, als inicis de la seva carrera pictòrica.

EL TEMPS

Del crit al silenci (1996), recull de dibuixos en blanc i negre amb connotacions de crítica social, acompanyats de textos d'escriptors.

EL TEMPS

El color, sempre exuberant, és el protagonista de l'obra de Núria Llimona.

De família i nissaga d'artistes, Núria era filla del pintor Joan Llimona i neboda de l'escultor Josep Llimona; germana de Mercè, il·lustradora de contes infantils, i d'Enric, arquitecte i pintor; tia dels pintors Josep Serra Llimona, Joan Granados Llimona, Fina Rifà Llimona, del músic Romà Escales Llimona i del pensador caputxí Jordi Llimona.

El do de Núria Llimona –recorda el nebot Miquel Llimona– no es limitava a la pintura. De les seves mans, llargues i fines, sortiren molts objectes tocats per la gràcia.

Copes de ceràmica, dibuixos de cares serioses o somrients fets amb quatre traços sobre guardioles de fang, decoració de mobles i miniatures de rellotges de paret fetes amb paper pintat; i una multitud d'objectes animats que omplien el món del seu taller, on va viure fins a l'últim moment. Talment com les ombres de paper retallat que l'escriptor danès Hans Christian Andersen, amb l'única ajuda d'unes petites tisores, convertia en éssers de ficció i meravelloses criatures de conte.

A més –hi afegeix Miquel Llimona– fou valenta i compromesa amb el seu temps. En una època en què el paper de la dona a la societat era secundari, ella va tenir en tot moment el coratge d'obrir camí i d'enfrontar-se a moltes dificultats, enveges i incomprendiments per a ser ella: dona, artista, lliure i independent. Una actitud que no sempre li va resultar còmoda, però que, amb intel·ligència, valor i tenacitat, va acabar imposant i guanyant. De la mateixa manera, sempre va transmetre un amor incondicional al seu país i a la seva llengua.

La seva obra i la seva personalitat foren reconegudes. La Generalitat de Catalunya li atorgà la Creu de Sant Jordi i l'Ajuntament de Barcelona, la Medalla d'Or de la Ciutat: dues condecoracions de les quals ella estava profundament i secretament orgullosa, encara que moltes vegades feia veure tot el contrari.

Té obra als museus d'art modern de Barcelona i Madrid, i en alguns altres. Publicà *Las brujas* (1995) i *El crit del silenci* (1996), recull de dibuixos en blanc i negre des de l'any 1974 amb connotacions de crítica social, acompanyats de textos d'escriptors.

Feliu Vila